

ROMAN O
NIJAKSIJINOJ KRUNI

PEPEO I UKLETI KRALJ

DRUGA KNJIGA O PARU NOĆNOG SOJA
KARISA BRODBENT

Preveo
Goran Skrobonja

 Laguna

Naslov originala

Carrisa Broadbent

THE ASHES & THE STAR CURSED KING

Copyright © 2023 by Carissa Broadbent

Cover Art by KD Ritchie at Storywrappers Design.

Interior Design by Carissa Broadbent.

All rights reserved.

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

PEPEO
I UKLETI
KRALJ

Autorkina napomena

Ova knjiga govori o temi koja može biti teška za neke čitaoce, uključujući prikaze nasilja, nasilja protiv dece, razgovor o seksualnom napadu i silovanju, te ropstvu. Ova knjiga takođe donosi eksplicitne seksualne sadržaje.

PROLOG

Kralj je znao, ovog trena, da će mu najveća ljubav ujedno doneti i propast, kao i da su oboje tu u neočekivanom obličju ljudske devojke.

Dugo je odlagao tu spoznaju. Možda i duže nego što je sebi hteo da prizna. Začudo, to mu je postalo jasno u trenutku potpunog haosa – u razularenim urlicima publike, na krvlju natopljenom pesku koloseuma, u magnovenju tela, znoja i sukrvice, dok je devojka jedva uspevala da odbija nalete svog napadača.

Kralj tada nije mnogo razmišljao. Samo je reagovao. Pokušavao je da skrene pažnju pripadnice Soja Krvi s ljudskog bića. Pokušavao je da dospe između njih. I nijednom nije uspeo u tome.

Takmičarka iz Soja Krvi imala je jedan jedini cilj: da napada ljudsko biće.

Jedan udarac, i još jedan, i još jedan, i devojka je bila na tlu, pripadnica Soja Krvi nadnosila se nad njom, a kralj je osećao samo srce u grlu dok se mač dizao.

A onda je kralj podigao pogled prema tribinama i oko mu je tako lako pronašlo princa Soja Krvi, koji je stajao tamo prekrštenih ruku i s cigarilosom među usnama, smeškajući se podrugljivo.

On je sasvim dobro razumeo šta je taj podsmeh značio: *Ja znam šta ti želiš. Ti znaš šta želim ja.*

I tu, u tom trenutku, sinulo mu je.

Jebote, uništila si me, rekao je on devojci prošle noći.

Ona će ga uništiti. I sve će biti vredno toga.

Jer kralj nije ni razmišljao, nije ni oklevao, kad je pogledao princa u oči – i klimnuo glavom.

Jednim malim pokretom on je prodao svoje kraljevstvo.

Jedan mali pokret bio je dovoljan da zna tačno šta mora da uradi. Sledeće sekunde stopile su se i zamutile. Prinčev podsmeh pretvorio se u zadovoljan osmeh. Njegov signal takmičarki Soja Krvi. Takmičarkino oklevanje, tako savršeno proračunato, i mač ljudske devojke proburazio joj je grudi.

A onda su ostali samo on i ona, i nagrada koju je samo jedno od njih moglo da potražuje.

Tada mu je preostala samo jedna stvar, naravno. On to nije ni dovodio u pitanje. Upravo je sklopio pogodbu kako bi je spasao – pogodbu koja će uništiti njegovo kraljevstvo, i imao je samo jedan izlaz iz toga.

Život koji traje trista godina prilično je dug. Više je to vremena, mislio je on često, nego što ijedno stvorenje zaslužuje.

Njih dvoje su zurili jedno u drugo nekoliko dugih, nemih udisaja, nepomični. Tako je lako mogao da joj čita izraz lica. Bilo je dražesno što je neko toliko narogušen ujedno i toliko transparentan. U ovom trenutku njen konflikt – njen bol – sijao je kroz pukotine u njenim zidovima.

Znao je da ona neće krenuti prva. Zato je to uradio on.

Sad ju je već veoma dobro poznao. Znao je tačno kako da je pritisne kako bi izazvao svu tu nemilosrdnu, smrtonosnu, razornu, jebeno divnu snagu. Bio je dobar glumac. Valjano je odglumio svoju rolu – iako se u potaji trzao zbog svake rane koju je njegovo sečivo otvaralo na njenom mesu.

Mnogo godina kasnije istoričari će se šapatom pitati: *Zašto? Zašto je on to uradio?*

Da su te noći mogli da ga pitaju, možda bi im rekao: *Zar je to tako teško razumeti?*

Njene oči je poslednje video kad je umro.

Bile su to divne oči. Neobične. Svetlosrebrne, kao mesec, premda obično pomračene oblacima. Za njega je mnogo toga na ljudskoj devojci bilo divno, ali smatrao je da su njene oči najzamamnije od svega. Nikad joj to nije rekao. U trenutku kada se sečivo zarilo u njegove grudi, dok je noćni oganj buktao oko oboje, on se zapitao da li je trebalo da bude tako.

Te oči su uvek otkrивale više nego što je ona ikada mislila da čine. Uočio je tačno trenutak kad ga je uhvatila na delu – shvatila da ju je prevario.

Umalo se nije nasmejao. Jer naravno da je primetila. Ona, i te oči, uvek su mogle da ga sasvim prozru.

Ali bilo je prekasno. Šakom je šćepao njeno zapešće kad je osetio da okleva.

Njegove poslednje reči nisu bile: *Oči su ti divne.*

Poslednje reči bile su mu: „Završi s tim.“

Odmahivala je glavom, a hladna vatra na njenom licu gasnula je u užasnutost.

Ali on je znao da postupa ispravno, i te oči su ga uverile u to. Jer bile su snažne, odlučne i jedinstvene, ni ljudske ni vampirske, žestoke i promišljene.

Bolje nego njegove. Više su zaslužile ono što je sledilo. „*Završi s tim*“, rekao je, i povukao joj zapešće.

I nije skrenuo pogled s tih očiju dok je umirao, od ruke jedine osobe koja je zaslužila da ga ubije.

Možda je kralj oduvek znao da će njegova najveća ljubav ujedno biti i njegova propast. Možda je to znao od trenutka kad ju je sreo.

Znao je to i kad je umro drugi put.

PRVO POGLAVLJE

OREJA

Moj otac je živio u maglovitim trenucima svakog dana pre nego što bih otvorila oči, uhvaćena između jave i sna.

Čuvala sam te trenutke, kada su moji košmari bleđeli, ali je tek morala da ih zameni mračna senka stvarnosti. Okrenula bih se pod svilenom posteljinom i udahнула duboko taj poznati miris – ruža, tamjana, kamena i prašine. Bila sam na krevetu gde sam svakog dana spavala petnaest godina, u sobi koja mi je oduvek pripadala, u zamku u kojem sam podizana, a moj otac Vensan, kralj Noćnog soja, bio je živ.

A onda bih otvorila oči i preplavila bi me neizbežna surova jasnoća jave, i moj otac bi ponovo umro.

Te sekunde između sna i jave bile su najbolje sekunde dana. Trenutak kad bi mi se sećanje vratilo bio je najgori.

Ipak, vredelo je. Spavala sam kad god sam mogla, samo kako bih nekako napabirčila te dragocene sekunde. Ali ne možete zaustaviti vreme. Ne možete zaustaviti smrt.

Trudila sam se da ne primećujem kako je tih sekundi sve manje svaki put kad sam se budila.

Ovog jutra sam otvorila oči i moj otac je i dalje bio mrtav.

TRAS TRAS TRAS.

Ko god bio taj što kuca na vrata, činio je to nestrpljivo kao neko ko to čini duže nego što mu se dopada.

Ko god bio taj što kuca.

Jebote, znala sam ko kuca. Nisam se pomerala.

U stvari, nisam *mogla* da se pomerim, zato što su mi svi mišići bili obamrli od *tuge*. Stezala sam vilicu, jače, *jače*, dok me nije zbolela, dok se nisam ponadala da će mi zubi popucati. Zglavci na pesnicama su mi pobeledi oko čaršava. Osećala sam kako ih izjeda dim – noćni oganj, moja magija.

Oduzeto mi je bilo nešto dragoceno. Ti omamljeni trenuci u kojima je sve bilo kao nekada.

Iskliznula sam iz sna sa slikom Vensanovog satrtog tela i dalje vrelom u mislima poput žiga, jednako mrtvog i jednako unakaženog u trenucima kada sam sanjala kao i u onima na javi.

„Budi se, princezo!“ Glas je bio toliko jak da je čak i sa zatvorenim vratima grmeo kroz sobu. „Znam ta tvoja mačja čula. Zar misliš da ne znam da si budna? Više bih voleo da me pustiš unutra, ali budem li morao, provaliću.“

Mrzela sam taj glas.

Mrzela sam taj glas.

Trebalo mi je još deset sekundi pre nego budem u stanju da ga pogledam. Još pet...

TRAS.

TR...

Zbacila sam posteljinu sa sebe, skočila s kreveta, prošla kroz sobu u nekoliko dugih koraka i širom otvorila vrata.

„Samo pokucaj na ta vrata“, prodahtala sam, „*još jedan jebeni put.*“

Moj muž mi se osmehnu, spusti podignutu pesnicu koja je zaista bila spremna da pokuca još jedan jebeni put. „Eto nje.“

Mrzela sam to lice.

Mrzela sam te reči.

A najviše od svega mrzela sam to što se, kad ih je sada izgovorio, mogla čuti u njima prikrivena zabrinutost – videla sam kako se njegov podsmeh umiruje dok me je odmeravao, od glave do pete, u brzoj ali iscrpnoj proceni. Pogled mu se načas zaustavio na mojim šakama, stisnutim u pesnice kraj bokova, i ja shvatih da u jednoj stežem oprljeni dronjak svile.

Htela sam da mu time pripretim, podsetim ga da bi on mogao da prođe kao ta svila ne bude li obazriv. Ali nešto u trzaju brige na njegovom licu, i sve što sam zbog toga osetila, ugasilo je tu vatru u mojoj utrobi.

Volela sam bes. On je bio opipljiv, jak, činio me je snažnom.

Ali nisam se osećala ni najmanje snažnom kad sam bila prisiljena da priznam kako Rejn – muškarac koji me je lagao, zatočio, srušio moje kraljevstvo i ubio mi oca – iskreno mari za mene.

Nisam mogla ni da pogledam u Rejnovo lice a da ga ne vidim poprskano krvlju mog oca.

A da ne vidim kako me je nekada gledao, kao nešto najdragocijenije na svetu, one noći koju smo zajedno proveli u postelji.

Previše emocija. Žestoko sam ih izgazila i ugasila, premda me je to fizički bolelo, kao da gutam brijače. Bilo je lakše ne osećati ništa.

„Šta je bilo?“, upitala sam. To pitanje je splasnulo, umesto da bude verbalni napad kao što sam nameravala.

Poželega sam da ne primećujem blago razočaranje na Rejnovom licu. Zabrinutost, čak.

„Došao sam da ti kažem da se spremiš“, reče on. „Imamo goste.“

Goste?

Želudac mi se prevrnu na tu pomisao – na pomisao da stojim pred neznancima, osećam kako me gledaju kao životinju u kavezu, dok se upinjem da ostanem pribrana.

Znaš kako da kontrolišeš osećanja, zmijče, šapnu mi Vensan u uho. Naučio sam te tome.

Trgnuh se.

Rejn nakrivi glavu, i bora mu se produbi među veđama.
„Šta je bilo?“

Bemti, mrzela sam to. Video bi to svaki put.

„Ništa.“

Znala sam da mi Rejn ne veruje. I on je znao da to znam.
Mrzela sam što zna da znam.

I to sam izgazila, dok emocija nije prerasla u samo još jedno otupelo zujanje u pozadini, prekriveno još jednim slojem leda. Bio je potreban stalni napor da osećanja držim u tom stanju, i bila sam zahvalna što mogu da se na to usredsredim.

Rejn je zurio u mene s iščekivanjem, ali nisam rekla ništa.
„Šta bi?“, reče. „Nema pitanja?“

Odmahnuh glavom.

„Nema uvreda? Nema odbijanja? Nema svađe?“

Hoćeš da se svađamo?, umalo ne upitah. Ali onda bih morala da primetim taj mali zabrinuti trzaj na njegovom licu, pa bih morala da prepoznam to da *želi* da se svađamo, i onda bih morala da osetim i tu komplikovanu emociju.

Stoga sam samo još jednom odmahnula glavom.

On pročisti grlo. „U redu. Dakle. Evo. Ovo je za tebe.“ Imao je u rukama svilenu torbu, koju mi je sada pružio.

Nisam pitala.

„To je haljina“, reče on.

„U redu.“

„Za sastanak.“

Sastanak. To je zvučalo važno.

Nije te briga, podsetih sebe.

Čekao je da pitam, ali nisam.

„Samo nju imam, pa ti zato ne vredi da se buniš i govoriš kako ti se ne dopada.“

Tako jadno providno. Praktično me je bockao štapom da vidi kada ću reagovati.

Otvorila sam torbu i bacila pogled na hrpu crne svile.

Osetih stezanje u grudima. Svila, ne koža. Posle svega, zamisao da prođem ovim zamkom u bilo čemu osim oklopa...

Ali rekoh: „U redu je.“

Samo sam htela da ode.

Ali Rejn više uopšte nije napuštao razgovor bez dugog, zadržanog zurenja kao da ima mnogo toga da kaže i sve to preti da nabubri napolje pre nego što napusti moju sobu. Jebote, svaki put.

„Šta je bilo?“, upitah, nestrpljiva.

Majko, osećala sam se kao da mi šavovi pucaju, jedan po jedan.

„Obuci se“, reče konačno, na moje olakšanje. „Vraćam se za jedan sat.“

Kad je otišao, zatvorila sam vrata i klonula uz njih, ispustivši isprekidano dah. Jedva sam uspela da ostanem pri sebi u tih poslednjih nekoliko minuta. Nisam znala kako ću to moći pred gomilom Rejnovih pajaša. Duže. Jebote, *satima*.

Neću to moći.

Hoćeš, šapnu mi Vensan u uho. Pokaži im koliko si jaka.

Čvrsto stisnuh oči. Želela sam da se prepustim zagrljaju tog glasa.

Ali on je utihnuo, kao i uvek, i moj otac je još jednom bio mrtav.

Obukla sam glupu haljinu.

REJN JE BIO nervozan.

Volela bih da nisam to mogla tako lako da prepoznam. Izgleda da niko drugi nije. A i zašto bi? Nastup mu je bio besprekoran. Oličavao je rolu kralja osvajača jednako lako kao što je oličavao rolu ljudskog bića u birtiji, i rolu krvoločnog takmičara, i rolu mog ljubavnika, i rolu mog otmičara.

Ali ja sam svejedno to videla. Jedan jedini mišić koji mu se zatezao na uglu vilice. Donekle staklast, prenapregnut fokus u njegovom pogledu. Način na koji je dodirivao manžetu rukava, kao da se ne oseća prijatno u kostimu koji je nosio.

Kad se vratio u moju sobu, zapiljila sam se u njega, i protiv volje zatečena.

Imao je na sebi krut, lep crni žaket s plavim opšivom i odgovarajuću lentu preko ramena, upadljivu spram srebrne dugmadi i suptilnog metaliziranog brokata. Bilo je to bolno slično drugom kostimu koji sam jednom videla na njemu: onom koji je nosio na balu Polumeseca, kojim ga je snabdela Mesečeva palata. Čak i tada, međutim, ostavio je kosu razbarušenu, neobrijane brade, kao da je na sve to nevoljno pristao. Sada je bio sveže obrijan. Kosa mu je bila uredna i privezana tako da mu se vrh njegovog Belega Naslednika vidi pozadi na vratu, iznad okovratnika žaketa. Krila su mu bila izbačena, otkrivši jarkocrvene pruge na ivicama i krajevima. I...

I...

Na ovo mi se grlo toliko steglo da nisam mogla da progutam – nisam mogla da dišem.

Prizor krune na Rejnovoju glavi zario mi je klin među rebra. Srebrni šiljci bili su ugnežđeni u Rejnovim riđecrnim pramenovima, u žestokom kontrastu, a ja sam taj metal videla samo u očevoj glatkoj svetloj kosi.

Kad sam poslednji put videla tu krunu, ona je bila oblivena krvlju, ugažena u pesak koloseuma dok mi je otac umirao u naručju.

Je li neko morao da čačka po ostacima Vensanovog tela kako bi došao do njegove krune? Je li neki siroti sluga morao da očisti njegovu krv, kožu i kosu sa svih tih komplikovanih uvojaka srebra?

Rejn me odmeri pogledom. „Lepo izgledaš“, reče on.

Kad mi je poslednji put to rekao, na onom balu, osetila sam jezu duž kičme – dve reči pune skrivenih obećanja.

Sada je to zvučalo kao laž.

Moja haljina je bila lepa. Samo lepa. Obična. Laskava. Bila je laka, od fino izrađene svile koja mi se pripijala uz telo – sigurno je bila skrojena za mene, čim mi je toliko dobro stajala, premda nisam imala pojma kako su znali moje mere. Ruke su mi ostale gole, mada je haljina imala visoki okovratnik s asimetričnom dugmadi tako da mi se obavijala oko boka.

Bila sam potajno zahvalna za to što mi je prekrivala Beleg Naslednika.

Ovih dana sam izbegavala da se gledam u ogledalo kad sam se presvlačila. Delom zato što sam izgledala kao govno. Ali isto tako i zato što sam mrzela – *mrzela* – da vidim taj Beleg. Vensanov Beleg. Svaku laž, otisnutu u mojoj koži crvenim mastilom. Svako pitanje na koje nikada neću naći odgovor.

Naravno, pokrivanje Belega bilo je namerno. Ako je već trebalo da paradiram pred neakvim važnim Rišancima, očekivalo se da izgledam što manje preteće.

Dobro.

Neobičan izraz zatitra preko Rejnovog lica. „Nije zakopčano.“

On pokaza na moje grlo, i ja shvatih da misli na haljinu – pored kopče spreda, bila su tamo dugmad pozadi, a ja sam uspela da ih zakopčam samo dopola.

„Da li hoćeš da ja...“

„Ne.“

Istrtljala sam to brzo, ali u sekundama tišine koja je usledila, shvatila sam da nemam izbora.

„Dobro“, rekoh trenutak kasnije.

Okrenuh se, pokazavši svom najvećem neprijatelju gola leđa. Pomislih u sebi, s ironijom, da bi se Vensan postideo zbog toga što nešto takvo radim.

Ali, Majko, radije bih primila bodež nego Rejnovе šake – radije bih osetila sečivo nego dodir njegovih prstiju, isuviše blag, na mojoj koži.

I kakva sam ja to onda kćerka bila, kad sam uprkos svemu jednim delom svog bića čeznula za tim nežnim dodiriom?

Uvukla sam vazduh u pluća i nisam ga ispustila sve dok on nije zakopčao i poslednje dugme. Čekala sam da se njegove ruke uklone, ali nisu. Kao da je razmišljao o tome da kaže još nešto.

„Kasnimo.“

Poskočih na zvuk Kajrisovog glasa. Rejn se odmaknu. Kajris je bio naslonjen na dovratak, malo skupljenih očiju, s osmehom na licu. Kajris se stalno smeškao, ali me je stalno i veoma, veoma pomno posmatrao. Želeo je moju smrt. Nema veze. Ponekad sam to i sama sebi želela.

„Tako.“ Rejn pročisti grlo. Dodirnu manžetu svog rukava. Nervozan. Toliko nervozan.

Ranija verzija mene same, ona zakopana ispod desetina slojeva leda koje sam postavila između svojih emocija i površine kože, bila bi radoznala.

Rejn baci pogled preko ramena prema meni, i usta mu se izviše u podrugljiv osmeh, dok je potiskivao svoje emocije jednako kao ja.

„Hajdemo, princezo. Priredimo im predstavu.“

PRESTONA DVORANA JE bila očišćena od moje poslednje posete – umetnine i ukrasi bili su zamenjeni, s podova su bili uklonjeni polomljeni komadi hajaških artefakata. Zaveses su bile raskripljene, i otkrivale su srebrom zaogrnutu siluetu Sivrinaža. Bilo je tamo mirnije nego pre nekoliko nedelja, ali iskrice svetla povremeno su buktale kroz noć izdaleka. Rejnove pristalice su nad najvećim delom unutrašnjeg grada uspostavile kontrolu, ali videla sam kroz prozor svoje spavaće sobe sukobe na obodima Sivrinaža. Hajaži nisu hteli da se predaju bez borbe – čak ni protiv Kuće Krvi.

Meškoljenje nečega duboko ispod tog leda – ponos, možda. Briga. Nisam bila sigurna. Toliko je teško bilo to ustanoviti.

Presto mog oca – Rejnov presto – nalazio se nasred podijuma. Kajris i Ketura su zauzeli svoja mesta iza njega, uza zid, sa svojom najboljom odećom na sebi. Uvek odani stražari. Pretpostavila sam da ću i ja biti tamo, na onoj jednoj stolici koju su postavili.

Ali Rejn je bacio jedan pogled na nju, nakrivio glavu i onda je dovukao kako bi je smestio kraj prestola.

Kajris ga pogleda kao da je upravo sišao s uma.

„Siguran si u to?“, reče on, dovoljno tiho da sam znala kako nije trebalo to da čujem.

„Nego šta sam“, odgovori Rejn, okrenu se prema meni i pokaza mi onda da sednem na stolicu dok je on zauzimao svoje mesto, ne dajući Kajrisu priliku da se usprotivi. Ipak, napućene savetnikove usne govorile su više nego dovoljno. Kao i Keturin stalno prisutan prodoran pogled.

Ako je trebalo da budem dirnuta ovim pokazivanjem... velikodušnosti, dobrote ili koji moj je trebalo to da predstavlja, e pa nisam. Sela sam i nisam pogledala u Rejna.

Jedan sluga provirio je kroz dvokrilna vrata, naklonivši se kad se obratio Rejnu. „Ovde su, visočanstvo.“

Rejn baci pogled na Kajrisa. „Jebote, gde je on?“

Kao na šlagvort, miris dima cigarilosa dolebde kroz vazduh. Septim uđe u dvoranu i pope se na podijum u dva duga, graciozna koraka. Pratile su ga dve omiljene stražarke iz Soja Krvi, Dezdemona i Ilija, dve visoke, vižljaste žene koje su izgledale toliko slično da sam bila sigurna da moraju biti sestre. Nikada nisam čula niti jednu od njih da progovara.

„Izvinjavam se“, reče on nehajno.

„Gasi tu krdžu“, progundā Rejn.

Septim se nasmeja. „Nadam se da nameravaš da budeš učtiviji prema sopstvenim plemićima nego prema meni.“

Ali poslušao je – ugasivši cigarilos na sopstvenom dlanu. Miris dima zameni miris oprženog mesa. Kajris nabra nos.

„Baš lepo“, reče on suvo.

„Kralj Noćnog soja je zatražio da ugasim. Bilo bi nepristojno od mene da sam ga odbio.“

Kajris prevrnu očima s izrazom kao da se veoma trudi da više ništa ne kaže.

Rejn je, s druge strane, samo zurio kroz prostoriju u ta zatvorena dvokrilna vrata, kao da namerava da ih progori pogledom i vidi ono što se iza njih nalazi. Lice mu je bilo neutralno. Samouvereno, čak.

Ali ja sam ga dobro poznavala.

„Vejl?“, upita on Kajrisa, tihim glasom.

„Trebalo bi da je tu. Lađa sigurno kasni.“

„Mm.“

Taj zvuk je isto tako mogao da bude i psovka. Da, Rejn je bio veoma, veoma nervozan.

Ali glas mu je bio smiren i nehajan kad je rekao: „Onda izgleda da smo spremni, zar ne? Otvorite vrata. Pustite ih unutra.“

DRUGO POGLAVLJE

REJN

Kad sam prošli put stajao u ovoj prostoriji s ovim ljudima, bio sam rob.

Ponekad sam se pitao da li me pamte. Naravno, u to vreme nisam za njih bio niko i ništa. Još jedno telo bez lica, više nalik alatki ili kućnom ljubimcu nego razumnom biću.

Naravno, ovi ljudi su sada znali ko sam. Znali su šta je bilo u mojoj prošlosti. Ali nisam mogao da se ne zapitam, dok su punili ogromnu, divnu prestonu dvoranu, da li me zaista *pamte*. Oni svakako nisu pamtili sve one sitne surovosti, koje su za njih bile samo još jedan deo obične noći. Ali ja sam ih pamtio. Svako poniženje, svaku uvredu, svaki udarac, svaku nehaljno pričinjenu agoniju.

Pamtio sam sve to.

A sad sam bio tu, stajao sam pred rišanskim plemstvom, sa ukletom Boginjinom krunom na glavi.

Vala, stvari su se baš promenile.

Ipak, ne onoliko koliko sam želeo. Jer u potaji, čak i posle sveg ovog vremena, još sam bio prestravljen pred njima.

Sakrio sam istinu nastupom koji je bio tako brižljivo pripremljen – jebote, savršenom mimikrijom svog nekadašnjeg

gospodara. Stajao sam na podijumu, s rukama na leđima, izbačenih krila, sa savršeno nameštenom krunom, i očima hladnim i surovim. To poslednje nije bilo teško postići. Mržnja je, naposletku, bila stvarna.

Plemići su sazvani sa svih strana rišanske teritorije. Oni su predstavljali staru moć. Većina ih je bila na vlasti u vreme kad je Nekulaj bio kralj. Bili su lepo odeveni kao što sam ih i pamtio, umotani u svilenu odeću toliko komplikovanu da je bilo očigledno da je neki siroti rob proveo nedelje okapajući nad svakim bodom veza. Na licu im je bila ista oholost, ista elegantna surovost zajednička, znao sam to sada, za sve vam-pirske plemiće.

To je bilo isto.

Ali mnogo je toga i bilo drugačije. Prošle su dve stotine godina. I možda ta dva veka nisu ostavila traga na njihovim telima, ali bile su to teške godine, i te teške godine svakako su im obeležile duše. Bila je ovo šačica moćnih Rišanaca koji su preživeli nasilni puč i potom dva veka hajaške vladavine. Oni su gospodarili ruševinama koje im je Vensan dozvolio da zadrže.

A sada su bili tu, stajali su pred kraljem kog su već mrzeli, spremni da se vraški bore za svoju hrpu kostiju.

Najgori vid privilegije. Najgori vid tlačenja. Podigao sam bradu, s podrugljivim osmehom na usnama.

„Vala, baš ste natmurena družina“, rekoh. „Mislio sam da će vam biti draže što ste ovde, s obzirom na okolnosti u protekla dva veka.“

Namerno sam svom glasu pridao taj prizvuk. Prizvuk stalne pretnje. Jedino što ti likovi razumeju.

Ipak, bilo je pomalo preneražavajuće čuti kako to izlazi iz mojih usta.

Popustio sam stisak na svojoj magiji, dozvolivši pramenovima noći da mi se razviju oko krila – naglašavajući, znao sam, pruge crvenog perja. Da ih podseti na to ko sam, i zbog čega sam tu.

„Nijaksija je konačno zaključila kako treba da se vratimo na vlast“, rekao sam, koračajući sporo, lenjo po podijumu. „I sa moći koju mi je darovala, predvodiću Kuću Noći u doba snage veće nego ikada pre. Preoteo sam natrag ovo kraljevstvo od Hajaža. Od onoga koji je ubio našeg kralja, silovao našu kraljicu, desetakovao naš narod i uzeo nam krunu na dve stotine godina.“

Bio sam veoma duboko svestan Orejinog zurenja koje mi je kopalo po leđima dok sam navodio Vensanova nepočinstva. Zapravo, bio sam neprestano svestan Oreje, tokom celog ovog nastupa – znajući da ona može sasvim da ga prozre.

Ali nisam smeo pokazati da mi nešto odvraća pažnju. Umešto toga, s gađenjem sam izvio usnu.

„E sad, stvoriću od Kuće Noći ponovo nešto od čega svi moraju strahovati. Vратиću je onome što je nekad bila.“

Svaka tvrdnja bila je pažljivo odabrana, da ih sa svakom rečenicom podseti na moju ulogu.

Gledao sam bezbroj puta kako Nekulaj drži neku verziju tog govora, i posmatrao sada kako ga ovi ovde lapću kao mačići mleko.

Ali koliko god da sam dobro glumio, nisam bio Nekulaj.

Oni su samo piljili u mene, a tišina nije bila zasićena poštovanjem, već skepsom – uz pomalo gađenja.

Uprkos Belegu, kruni, krilima, i dalje su videli preobraženog roba.

Ko ih jebe.

Koraćao sam po podijumu, sažižući ih pogledom. Stao sam kad sam ugledao poznato lice – muškarca pepeljastosmeđe kose s nešto sedih na slepoočnicama, oštarih tamnih očiju. Odmah sam ga prepoznao – brže nego što mi se to dopalo – zato što su uspomene navrle nezvane, u nasilnom talasu. To lice, i stotinu noći patnji.

Unekoliko je podsećao na Nekulaja. Iste oštre crte lica, i ista surovost u njima. To je imalo smisla. Naposletku, bili su rođaci.

Bio je zao. Ne najgori. Ta titula je pripadala njegovom bratu Sajmonu, koji, kako sam primetio osmotrivši brzo prostoriju, danas nije bio tu.

Zastao sam pred njim, nakrivio glavu, s podrugljivim osmejkom na usnama. Prosto nisam mogao da se uzdržim.

„Martase“, kazao sam ljubazno. „Čudo jedno što tebe vidim ovde. Mogao sam se *zakleti* da je moja pozivnica bila upućena tvom bratu.“

„On nije mogao da doputuje“, reče Martas nezainteresovano. Krajnje omalovažavajuće. I nije bilo nikakve sumnje u gađenje s kojim je odmerio moje telo i trznuo usnom.

U prostoriji je vladao potpuni muk. Bezazlene reči na površini.

Ali svi su ovde znali kakva je to bila uvreda.

Sajmon je bio jedan od najmoćnijih rišanskih plemića koji su još bili u životu – k vragu, *najmoćniji*. Ali bio je on samo plemić. Kad te kralj pozove, jebote, ima da dođeš.

„Zaista?“, rekoh. „Prava šteta. Šta je to bilo toliko važno?“

Martas – ta zmija – pogleda me pravo u oči i reče: „On je veoma zauzet.“

Mračno, krvoločno zadovoljstvo probi mi se kroz brižljivo pripremljenu pribranost.

„Onda pretpostavljam da ćeš ti morati da se zakuneš na vernost u njegovo ime.“ Podigoh bradu, zapiljivši se u njega niz nos, osmehnuvši se dovoljno široko da otkrijem očnjake. „Pokloni se.“

Tačno sam znao šta će se desiti.

Sajmon i Martas su smatrali da imaju otvoren put do prestola. Oni su bili jedini preostali kraljevi srodnici – svakako su mislili da će Sajmon otkriti Beleg Naslednika na svojoj koži kad Nekulaj bude umro, kao najstariji i najbliži Nekulajev rođak.

Ali na njihovu nesreću – na moju nesreću – Nijaksija nije bila toliko predvidiva.

Te kuranjonje su verovatno provele proteklih dvesta godina pretpostavljajući kako Belega nema ni na kome. Mora da su se

neprijatno prenerazili pre nekoliko sedmica, kada sam otkrio svoj i onda ih pozvao u Sivrinaž da kleknu pred preobraženim robom koga su maltretirali sedamdeset godina.

Nisu imali nikakvu nameru da to urade, i ja sam to znao. Martas se nije pomerio.

„Ne mogu“, rekao je.

Mogao se očekivati soptaj u prostoriji, mreškanje žamora. Ali ne. Masa je ćutala. Niko nije bio iznenađen. „Moj brat se kune na vernost samo punopravnom kralju Kuće Noći, i ja se samo takvome klanjam“, nastavi Martas. „Nisi ti nikakav kralj.“ Usna mu se ponovo podrugljivo izvi. „Video sam kako si se opoganio. Ne mogu se klanjati nekome ko je radio takve stvari. Niti nekome ko stoji na podijumu kraj jednog princa Soja Krvi.“

Opoganio.

Kakav način da se to kaže. Jebote, bilo je to gotovo elegantno, kao da se radilo o nekom nepostojećem moralnom kodeksu – kao da sam ja odabrao sve ono što se dogodilo pre toliko godina, kao da nije on bio jedan od onih koji su me držali.

Polako sam klimnuo glavom, razmišljajući o tome. Osmehnuo sam mu se. Sada je to bilo sasvim iskreno. Nisam mogao da se uzdržim sve i da sam želeo.

Pomama za krvlju dumbarala mi je telom sa svakim otkucajem srca, preuzimajući kontrolu.

A onda Martas reče, govoreći sve brže, šakom pokazavši na podijum: „Kažeš da si nas oslobodio od Hajaža, ali ja vidim kako kraj tvog prestola sedi Vensanova kurva.“

Oči mu sevnuše preko mog ramena. Zaustaviše se, znao sam, na Oreji.

Poznao sam taj pogled. Mržnja, glad, žudnja i gađenje, sve u jednom. „Ne marim ako želiš da je jebeš“, zarežao je. „Ali pogledaj je samo. Tako netaknutu. Bez ijedne ogrebotine. Trebaju ti samo usta i pizda. Zašto se gnjaviš time što čuvaš ostalo?“

Osmeh mi iščeznu.

Više mi nije bilo zabavno da se poigravam njime.

Sve u vezi s ovim sastankom bilo je s moje strane proračunato, namerno. Ali sada sam se rukovodio isključivo neposrednim porivom.

„Cenim tvoju iskrenost“, rekao sam mirno. „Kao što cenim Sajmonovu.“

Stupio sam niz stepenice u dva duga koraka i blago postavio ruke na oba Martasova obraza. Zaista je izgledao vraški nalik na sebe od pre više vekova.

Možda se nikada ne menjamo.

Ja sam se *osećao* drugačije otkad je Nijaksija vratila vlast rišanskoj lozi naslednika. Osećao sam da se nešto u meni promenilo od trenutka kad je Nekulaj umro, ali uspevao sam da prigušim tu moć, da je podjarmim u nešto što je lakše kontrolisati pa tako i manje verovatno da će privlačiti pažnju. Ali od te noći moja magija je navirala natrag nekontrolisano snažno, kao da je Nijaksijin dar iskidao njenu novu žilu.

Zapravo sam osetio nekakvo olakšanje zbog toga što sam mogao ponovo da je koristim svom silinom.

Pustio sam je.

Asteris je bio istovremeno iscrpljujući i razgaljujući za upotrebu. Bio je to osećaj kao da mi sirova snaga zvezda pršti kroz kožu, kroz telo.

Šiknula je i kroz Martasovo.

Prostorija je pobelela, pocrnela, i onda se naglo vratila neprijatnoj oštrini.

Oblila me je vrešina. Tupo *TUMP* prolomilo se kroz muk, kad je slomljeno, zgnječeno telo palo na pod u gomili svile.

Svetlost je zgasnula, otkrivši more preneraženih, nemih lica. Držao sam Martasovu glavu, čije je lice bilo iskrivljeno u izraz zadovoljavajuće zbunjenosti. E sad, *to je* za njega bio nov izraz.

Nekoliko ljudi u prvim redovima brzo je ustuknulo par koraka kako bi izbegli lokvu crne krvi koja se širila po mermeru. Nije bilo vrištanja, nije bilo histerije. Vampiri su, pa čak i

vampirski plemići, bili veoma naviknuti na krvoproliće. Nisu bili užasnuti, ne, ali jesu bili iznenađeni.

Možda nije bilo mudro ubiti brata mog najmoćnijeg plemića.

U tom trenutku nije me bilo briga. Osećao sam samo zadovoljstvo. Nisam bio stvoren za sva ta sranja – kočoperenje, prijeme, politiku. Ali za ovo? Za ubijanje?

U tome sam bio dobar. Lepo sam se osećao kada ubijem nekoga ko je to zaslužio.

Osvrnuh se načas preko ramena. Nisam bio siguran zašto – uradio sam to bez razmišljanja.

Prostreli me izraz na Orejinom licu. Zadovoljstvo. Krvo- ločno zadovoljstvo.

Prvi put u više nedelja ugledao sam u njenim očima nešto nalik na borbu. Boginjo, bemti, pa zaplakao bih zbog toga.

Eto nje, pomislih.

A nešto u načinu na koji je zurila u mene, pravo u oči, probilo je moj kostim i moju predstavu. Praktično sam mogao da čujem i nju kako kaže: *Eto njega*.

Okrenuh se natrag prema masi, odstupivši prema stepenicama podijuma.

„Ja sam kralj Noćnog soja“, rekoh glasom tihim i smrtonosnim. „Zar mislite da ću vas preklinjati za poštovanje? Ne treba meni vaše poštovanje. Vaš strah će biti dovoljan. *Poklonite se.*“

I pustih glavu da padne s mučnim, vlažnim *tup*, tako da se skotrlja niz stepenice pravo do njenog nekadašnjeg tela. Prikladno, položaj u koji je pala zaista je podsećao na duboko klanjanje.

Plemići su zurili. Svet je zadržao dah.

Ja sam zadržao dah, i očajnički se potrudio da to ne pokažem.

Koraćao sam tu po veoma tankom užetu. Vampiri su cenili brutalnost, ali samo od odgovarajućih počinitelaca. Ja nisam bio jedan od njih. Možda nikada neću ni biti.

Ako jedan ili dvojica odbiju da se poklone, moći ću s tim da izađem na kraj. Ali nosio ja Beleg Naslednika ili ne, bila mi je

potrebna izvesna lojalnost mojih plemića, pogotovo kako bih se izvukao ispod kontrole Soja Krvi. Budu li *svi* oni *odbili*...

Vrata se naglo otvoriše, a tresak u zid procepi tišinu kao što mač cepa meso.

Na vratima je stajao Vejl.

Nikad ne bih pomislio da će mi laknuti kad njega vidim. Ali Iksinih mi sisa, morao sam u sebi fizički da suzbijem uzdah olakšanja.

On osmotri prizor – mene, masu, savetnike, Martasovo krvavo telo – i odmah shvati na šta je upravo naišao.

Odlučno uđe u prostoriju, toliko brzo da su se njegovi dugi tamni talasi zavijorili za njim. Masa se razdvoji pred njim. Pratila ga je neka žena, da bi se onda zadržala pozadi u masi, obazirući se po prestonoj dvorani krupnim, radoznalim očima, s ukovrdžanom kestenjastom kosom podignutom na teme.

„Kralju moj“, reče Vejl dok je prilazio podijumu. „Izvinjavam se zbog kašnjenja.“

Preda mnom, on smesta glatko kleknu – tačno usred mase, pravo u lokvu Martasove krvi koja je još curkala.

„Veličanstvo.“ Glas mu grmnu prestonom dvoranom. Tačno je znao šta radi – znao je kako da sebe učini što vidljivijim. „Imaš moj mač, moju krv, moj život. Zaklinjem ti se na odanost i službu. Nema veće časti za mene od toga da služim kao tvoj ratni poglavar.“

Čudan odjek prošlosti bio je u tim rečima. Kad sam ih prošli put čuo od Vejla, on ih je izgovarao Nekulaju. U sebi, trgao sam se kad sam čuo da su upućene meni.

Spolja, prihvatio sam ih kao nešto krajnje očekivano.

Podigao sam pogled prema ostalima, sačekavši.

Vejl je bio plemić. Bio je cenjen. I upravo je prevagnuo na veoma osetljivom tasu.

Isprva sporo, a onda u talasu, ostali plemići se spustiše u naklon.

To sam upravo i želeo. To mi je upravo i trebalo. A opet, taj prizor je u mojoj utrobi izazvao mučninu. Najednom sam bio sasvim svestan krune na mojoj glavi, koju su vekovima nosili kraljevi pre mene, kraljevi ukleti da vladaju surovo i paranoično. Kraljevi koje sam ubio, neposredno ili posredno, baš kao što su oni ubili one pre njih.

Nisam mogao da odolim. Ponovo sam se osvrnuo preko ramena – tek u deliću sekunde, jedva dovoljno da to bilo ko primeti.

Oreja me je streljala očima. Kao da je sagledala taj krajičak mračne iskrenosti, ogoljen sasvim.

Brzo sam skrenuo pogled, ali to zurenje mi je svejedno ostalo u glavi.

TREĆE POGLAVLJE OREJA

I zraz na Rejnovom licu zadržao mi se u mislima duže nego što sam to želela. Zašto mi je dao to? Nešto toliko iskreno. Mrzela sam što sam znala da je bio iskren.

Posle toga su me brzo izveli iz prestone dvorane, a Rejn se udaljio dugim koracima ne uputivši svojim plemićima više niti jedan pogled, nehajno, na način koji sam prozrela kao proračunat. Keturini stražari su me okružili, a Rejn je stupao nekoliko koraka ispred nas, mada sam mu videla pobebele zglavke na šaci kraj boka. Nije mi rekao ni reč dok su se Kajris, Ketura i plemić – njegov novi ratni poglavar? – tiskali oko njega, pa je čitava grupa nestala u bočnom hodniku dok su stražari mene odveli uz stepenice koje su se pružale natrag do mojih odaja.

Posle nekoliko stepenika pridružio mi se Septim. Nanjušila sam ga pre nego što sam ga čula. Koračao je tiho, ali odavao ga je taj prokleti dim cigarilosa.

„E pa, to je“, reče on, „bilo zanimljivo, zar ne?“

Osmotrio je stražare, koji su se vidno ukrutili u njegovom prisustvu. „O, izvinjavam se zbog nepristojnosti. Smetam li?“

Stražari očutaše. Kao i uvek.

Septim se podsmehnu, zadovoljan nepostojanjem odgovora.

„Znam da je prošlost tvog muža bila... nazovimo to kon-
troverzom, među rišanskim plemićima“, nastavi on, obrativši
se meni. „Ali moram reći da je ono prevazišlo moja očekivanja.
Verovatno ću morati da pozovem još vojske iz Kuće Krvi.“ On
otrese pepeo na mermerno stepenište, pa ga nagazi petom.
„Čini se da Rišanci neće biti od velike pomoći, ako je to najbolje
što imaju da ponude.“

Skrenusmo na još jedno stepenište.

Nisam imala šta da kažem. Septimove reči lebdele su u meni
kao pozadinski šum.

„Ti si mi“, reče on, „nešto mnogo utihnula.“

„Samo ne govorim tek da bih čula rođeni glas.“

„Živa šteta. Oduvek si imala da kažeš vrlo interesantne
stvari.“

Igrao se mnome, i ja to nisam mogla da podnesem. Da sam
imala energije, možda bih mu uslišila želju i nešto odbrusila.

Nisam imala energije, pa sam oćutala.

Stigli smo do poslednjeg sprata. Upravo dok smo skretali
za ugao, odakle su se ukazala vrata mojih odaja, otpozadi nam
pridoše brzi koraci. Dezdemona, jedna od Septimovih stražar-
ki, nastavi ukorak s njim.

„Izvinite, visočanstvo. Imamo jedan problem.“

Septim i Dezdemona zaostaše, a ja nastavih da hodam.

Ipak... naćulila sam uši.

„Radi se o napadu na Misradu“, govorila je Dezdemona,
tihim glasom. „Moraćemo da povučemo vojsku iz arsenala ako
želimo da imamo dovoljno njih za dve nedelje...“

Moja vrata se otvoriše, privukavši mi pažnju. Poznato uto-
čište – zatvor – mojih spavaćih odaja otvori se preda mnom.

„Pa onda tako uradite“, govorio je Septim, sav nestrpljiv.
„Baš me briga za...“

Uđoh.

Vrata se zatvoriše za mnom, tako da sam se ponovo obrela
unutra. Raskopčala sam dugmad haljine i istog trena se pručila

na krevetu, očekujući i te kako poznati zvuk na vratima. Četiri škljocanja. Četiri brave.

Škljoc.

Škljoc.

Sačekala sam. Prošlo je nekoliko sekundi. Koraci su zamrli.

Čelo mi se nabralo. Prvi put posle više nedelja u meni je bila pobuđena radoznalost.

Sela sam.

Zar sam to samo umislila? Um mi je odnedavno bio sav smučen. Možda su mi preostala dva promakla.

Prišla sam vratima i začkiljila u pukotinu. Dve senke su remetile iver svetlosti iz hodnika. Gornje dve brave – jednostavne reze – bile su zaključane.

A donje dve su ostale otvorene.

Bemti.

Prvog dana koji sam provela tu, uspela sam da otključam tri brave. Izmicala mi je ona donja, velika, sa cilindrom. Ali sada...

Odmakla sam se od vrata, osmotrivši ih onako kako bih osmotrila protivnika na borilištu. Titraj stranog, neznanog osećaja – nade – pokrenu mi se u grudima.

Mogla sam da otključam te brave. Mogla sam da *izađem*.

Još je bila noć, mada se bližila zora. Trebalo bi da sačekam dok sunce ne izađe i dok se vampiri mahom ne razidu po svojim sobama. Onda se trgoh – pomislivši na sobu odmah do moje, i na onog koji će se svakog trena tamo vratiti. Vampirski sluh je bio besprekoran. Budem li pokušala da izađem dok je on tu, on će to znati.

Ali... i ja sam vodila računa o Rejnovom kretanju. On je u toj sobi provodio veoma malo vremena. Često se tamo vraćao tek dobrano posle zore.

Dakle, moraću da se kockam. Da sačekam do sutra – da sačekam dovoljno dugo da većina vampira zaspi, ali nedovoljno da to učini i Rejn.

I šta onda?